

Ο Τάφος του Αγίου Νικολάου στα Μύρα της Αρχαίας Λυκίας

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Δέος και βαθιά πίστη αισθάνεσαι όταν εισέρχεσαι στον Τάφο του Αγίου Νικολάου στα Μύρα της Αρχαίας Λυκίας. Οι στιγμές είναι αλησμόνητες και οι αναμνήσεις σε συντροφεύουν για όλη σου τη ζωή. Αντικρίζοντας τα τμήματα από τις τοιχογραφίες και τα δάπεδα του ιστορικού Ναού του Αγίου αντιλαμβάνεσαι την σπουδαία εκκλησιαστική ιστορία που διαδραματίστηκε στο πέρασμα των χιλιετιών.

“Μυροβλήτης”

Ο άγιος Νικόλαος εκκοιμήθη στις 6 Δεκεμβρίου του έτους 343. Μετά την κοίμησή του ονομάστηκε «μυροβλύτης», καθώς τα λείψανά του άρχισαν να αναβλύζουν άγιο μύρο, όπως και άλλων αγίων.

Τα λείψανά του Αγίου Νικολάου διατηρήθηκαν στα Μύρα της Λυκίας έως και τον ενδέκατο αιώνα. Όπως πιστευόταν μέχρι πρόσφατα, το 1087 κάποιοι ναύτες τα αφαίρεσαν και τα μετέφεραν στην Ιταλία, στην πόλη Μπάρι, όπου τοποθετήθηκαν στο Καθεδρικό του Αγίου Νικολάου.

Ωστόσο, Τούρκοι ειδικοί υποστήριξαν ότι τα οστά που είχαν αφαιρεθεί τότε από τον ναό ανήκαν σε έναν άλλον ιερέα και όχι στον Άγιο Νικόλαο.

Η ιστορία του Ναού

Στα νοτιοδυτικά παράλια της Μικράς Ασίας βρίσκεται η Λυκία. Στα χρόνια του Μ. Κωνσταντίνου έζησε ο Άγιος Νικόλαος, επίσκοπος Μύρων. Μετά το θάνατό του ο τάφος του στα Μύρα απετέλεσε ένα από τα σπουδαιότερα προσκυνήματα έως το 1087 και την κλοπή του σκηνώματος του από Ιταλούς «εμπόρους» από το Bari. Στα Μύρα χτίστηκε μεγαλοπρεπής ναός προς τιμήν του αγίου Νικολάου.

Πρόκειται για μια εκκλησία υψίστης αρχιτεκτονικής και θρησκευτικής σημασίας. Είναι βασιλική μετά τρούλου, της Μέσης Βυζαντινής περιόδου, και κτίστηκε το 520 μ.Χ. πάνω στα ερείπια παλαιότερου πρωτοχριστιανικού ναού, στον οποίο λειτουργούσε ο Άγιος Νικόλαος ως επίσκοπος Μύρων, τον 4ο αιώνα μ.Χ. Θεωρείται από τους ειδικούς το τρίτο σε σπουδαιότητα βυζαντινό κτίσμα της Ανατολίας. Η σημασία της οφείλεται κυρίως στις αξιόλογες τοιχογραφίες, που απεικονίζουν μεταξύ άλλων και τον κύκλο του θαυματουργού βίου του Αγίου Νικολάου. Είναι το πρώτο και μοναδικό δείγμα του είδους στην Τουρκία και κρίνεται σημαντικότερο για την εξέλιξη της βυζαντινής τοιχογραφίας. Από τον 6ο έως τον 11ο αιώνα μ.Χ. η μνήμη του Αγίου Νικολάου –προστάτη των απλών και αδύναμων ανθρώπων– τιμήθηκε εξαιρετικά από την Ορθόδοξη Εκκλησία. Αργότερα λατρεύτηκε και ως προστάτης άγιος της ρωσικής αυτοκρατορικής αυλής. Το 1982, η εκκλησία του Αγίου Νικολάου και ο περιβάλλων χώρος της, χαρακτηρίστηκαν ως αρχαιολογικό μνημείο υψίστης σημασίας από το τουρκικό Υπουργείο Πολιτισμού και συμπεριλήφθηκαν στον κατάλογο των αρχαιολογικών χώρων της Παγκόσμιας Πολιτιστικής Κληρονομιάς.

Το 2003, το Ίδρυμα Ωνάση αποφάσισε να ξεκινήσει την συγχρηματοδότηση με το Ίδρυμα Βέχμπι Κοτς του προγράμματος συντήρησης του Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου, στα Μύρα της αρχαίας Λυκίας, στη νότια Τουρκία. Το έργο είχε υποστηριχθεί αρχικά από τη Διοίκηση Αντάλιας (2002), από το Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως (2001) και από το Παγκόσμιο Ταμείο Μνημείων-Ίδρυμα Σάμιουελ Κρες (2000). Χάρη στη χορηγία των Ιδρυμάτων Ωνάση και Κοτς κατέστη δυνατή η συνέχιση της συντήρησης και αποκατάστασής του, η οποία

ολοκληρώθηκε το 2008. Οι εργασίες συντήρησης και αποκατάστασης πραγματοποιήθηκαν από την ομάδα του αρχαιολόγου και ειδικού συντηρητή T. Ridvan İslər, ενώ η ανάλυση και η ερμηνεία των τοιχογραφιών έχουν καταγραφεί και αποκατασταθεί από την ιστορικό Nilay Corağan Karakaya του Πανεπιστημίου

